

DANI BLANCO

Iñaki Mendiguren

ITZULTZAILEA ♦

(Kutxa) “ergela” ez da telebista

DUELA URTEBETEKO datuak dira: Espainiako Estatuan, batez beste, 4 ordu pasatxo ikusten omen da telebista egunean eta biztanleko, eta krisiarekin kontsumo horrek nabarmen egin omen du gora. Estrategia burutsua langabeziatik azkar irteteko!

Telebistan programa onak badira, bai bertoko kateetan eta bai kanpokoetan, eta ez dut ukatuko funtzio positiborik bete dezakeenik (besteak beste, hizkuntzak edo beste gai batzuk ikasteko, eta abar). Baina begi-bistakoa da merke-zurrean ere jenero asko eskaintzen duela. Oro har, gaur egungo telebistaren funtzionamenduaz eta gugan duen eraginaz jakitun izan beharko genuke, kontsumitzen duguna nola digeritu jakiteko.

Pierre Bourdieu frantziar soziologoak badu liburutxo bat interesgarria: *Sur la télévision, suivi de L'emprise du journalisme* (*Sobre la televisión, gatzelaniaz*).

Era askotako zentsura ikusezinaz mintzo da, hutsalke-riaz, prentsa idatzian duen eraginaz, ezartzen duen urgentziaz eta *fast thinking* delakoaz, entzule-indizeen diktaduraz, eta abar.

Horren irakurketak ez badizue telebistarekin kontuz ibiltzeko gogoia sortzen, hona hemen gizonontzat, edo gizonekin familia ugaria izan nahi duzuen emakumeontzat, beste arrazoi sendo bat. *Harvard School of Public Health* egindako azterketa baten arabera (Europa

Press 2013-02-05), telebistaren aurrean ordu asko ematen dituztenek %44 espermatozoide gutxiago omen dute astean 15 orduz ariketa fisikoa egiten dutenek baino. Arrazoa ez da zehazki ezagutzen, baina hipotesien artean eskrotoaren tenperatura igotzea dago, edo bizimodu sedentarioak estresa areagotzea. Beraz, itzultzaile edo antzeko lanbidedunak izan eta gainera TB asko ikusten baduzue, arrisku potoloa. Nik neuk, lehenengo saihestu ezin eta badaezpada TB gutxi ikusten dut, eta ez, egia esan, giza haziaren kalitatea zaintzea lehen-tasunen artean dudalako.

Txantxak alde batera, benetan serio egin beharko genuke gogoeta TBren inbasio basatiari bide ematen dion gure jokaera zentzugabeaz: edozein tabernatarara lagunekin joan eta, zuen elkarrizketaren gainetik eta nahitaez batzuen begirada lapurtuz, ia beti telebista bat izango duzue (eta

barra luzea bada, bi); hiruzpalau jatetxetatik sartu orduko irtenak gara menuan ezinbestekoa zelako telebista ikustea; bi aldiz behintzat gertatu zait gonbidatuta etxe batera bisitan joan, egongelan elkartu eta TB marmarka jasan behar izatea; eta zer zentzu du elkarte gastronomikoetan lagun-taldeak afaltzeko bildu eta telebista piztuta izateak? Nola ergeldu gara horrenbestearaino? ■

Telebistaren funtzionamenduaz eta gugan duen eraginaz jakitun izan beharko genuke, kontsumitzen duguna nola digeritu jakiteko

DANI BLANCO

Kattalin Miner

KAZETARIA

“Gure” gorputza?

ESKANDALUA iruditzen zaigu abortatu ahal izateko psikiatra batzuen baimena eduki behar izatea. Ordea, ez gara hainbeste harritzen ginekologoak hormona bonbak gomendatzen dizkigunean antisorgailu gisa: grano asko dugulako edo ez dugulako hilerokorik edo bularretako mina dugulako.

Abortuaren defentsan, sarri diogu gure gorputzen gainean erabakitzeari buruz ari garela, zentzu zabalean. Hau diogu, argi dugulako gure gorputzen gain gutxi erabakitzen dugula sarri.

Esaterako, nahi dugun generotan bizitzeko hautua egiten dugunean –transexualitateaz ari naiz–, bukaezina, erasokorra,

eskizoidea, binarista eta ilegala behar lukeen prozesu psikiatriko batetik pasatu behar izaten dugu, zer eta, emakumeoi arrazoi minimoz lehenago aipatu ditugun hormona bonba horiek berak (edo testosterona) hartu ahal izateko.

Kontrol horrek asko du genero kontrolatik eta beraz, gure gorputzen gainean erabakitze eskubidea ez da abortura mugatzen. Izan ere, gure gorputzen gainean erabakitze eskubidea, hain medikalizatua, hain instituzionalizatua eta hain katolizatua dagoen gorputz hori askatzeko borroka da. ■

